

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Έναν αιώνα πριν,
το Νοέμβρη του
1918, ιδρύεται
το Σοσιαλιστικό
Εργατικό Κόμμα
Ελλάδας (ΣΕΚΕ).

Η νίκη της
Οχτωβριανής
Επανάστασης
ξεσήκωσε
επαναστατική
θύελλα σε όλο τον
κόσμο και κυρίως
στην Ευρώπη για
πολλά χρόνια
μετά το 1917. Το
κολοσιαίο αυτό
γεγονός ανυψώνει
και το Ελληνικό
Εργατικό Κίνημα
σ' ένα ανώτερο
στάδιο εμπνεόμενο
από τη Ρωσική
Επανάσταση και
το πρώτο Εργατικό
Κράτος στον
Κόσμο.

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας

ergatikipali@okde.gr
www.okde.gr

Το Α' Συνέδριο του ΣΕΚΕ

Ηδη στις 26 Οκτώβρη του 1918 ιδρύεται στο Α' Πανελλαδικό Εργατικό Συνέδριο η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών, που συγκέντρωσε γύρω στις 100 χιλιάδες συνδικαλισμένους εργάτες, σε 320 σωματεία, σημαντικό αριθμός για ένα σύνολο 180 χιλιάδων εργατών βιομηχανίας, εμπορίου και βιοτεχνίας. Στο συνέδριο επικρατεί με μεγάλη πλειοψηφία (158 έναντι 21) η αριστερή τάση (Αβρ. Μπεναρόγια, Γ. Παπανικολάου κ.ά.) που υποστήριζε σαν θεμελιακή βάση του ανώτατου συνδικαλιστικού οργανισμού την αρχή της πάλης των τάξεων. Ύστερα από τη μεγάλη απεργιακή δραστηριότητα της περιόδου 1908-1918 και τις προδρομικές προσπάθειες για την ίδρυση αυτού του οργανισμού (η πρώτη έγινε το Δεκέμβρη του 1911 με τη δημιουργία της Πανελληνίας Εργατικής Ομοσπονδίας), μέσα στις ευνοϊκές διεθνείς και εθνικές συνθήκες ιδρύεται στην Αθήνα η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ).

Ταυτόχρονα είχαν δημιουργηθεί και οι συνθήκες για την οργάνωση ενός εργατικού κόμματος, άνοδος του εργατικού κινήματος μέσα στο 1918 και η ύπαρξη πολλών τοπικών σοσιαλιστικών ομάδων, όπως η Φεντερασιόν με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια στη Σαλονίκη που είχε εκπροσωπηθεί στο συνέδριο της Στοκχόλμης της Β' Διεθνούς (1910) σαν επίσημο τμήμα. Ακόμα η Σοσιαλιστική Εργατική Ένωση στην Αθήνα, η Σοσιαλιστική Νεολαία με ηγέτη τον Λιγδόπουλο καθώς και διάφορα εργατικά σοσιαλιστικά κέντρα και όμιλοι στην Αθήνα, Πειραιά, Βόλο, Κέρκυρα, Λάρισα, Καβάλα, Μυτιλήνη, Πάτρα, Χαλκίδα... Επίσης ραγδαία ανάπτυξη είχε και η κυκλοφορία σοσιαλιστικών εφημερίδων όπως ο «Εργατικός Αγών», «Σοσιαλισμός», «Αβάντι» κ.λπ. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες συνέρχεται στον Πειραιά στις 4 του Νοέμβρη του 1918 το Α' Πανελλαδικό Σοσιαλιστικό Συνέδριο που ίδρυσε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος (ΣΕΚΕ), με τη συμμετοχή 34 αντιπροσώπων που αντιπροσώπευαν 1000 μέλη.

Στο συνέδριο διαμορφώθηκαν τρεις τάσεις. Η επαναστατική τάση με επικεφαλής τους

Τζουλάτι (κατόπιν ηγέτης του Αρχείου του Μαρξισμού), Λιγδόπουλο (μέλος της πρώτης οργανωτικής επιτροπής), Κομιώτη, που μπορεί να θεωρηθεί και η πρώτη αριστερή αντιπολίτευση στην Ελλάδα. Το δευτεροδιεθνιστικό κέντρο με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια, έναν μαχητικότατο αγωνιστή του εργατικού κινήματος με πάρα πολλές διώξεις, δίκες και εκτοπίσεις, ο οποίος αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ και έχαιρε γενικότερης εκτίμησης ανεξάρτητα από τις πολιτικές του τοποθετήσεις. Η δεξιά τάση που αντιπροσώπευε τις κλασικές απόψεις της σοσιαλδημοκρατίας, όπως την μεταρρύθμιση αντί της επανάστασης, την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας κτλ. θα αποχωρήσει. Τελικά μετά από έντονες συζητήσεις και αντιπαραθέσεις επικράτησαν οι απόψεις της αριστερής πτέρυγας, που εμπνεόταν από την Οχτωβριανή Επανάσταση και το κόμμα από την ίδρυσή του κίόλας απέκτησε επαναστατικό προσανατολισμό. Το ΣΕΚΕ είναι ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό κόμμα. Ωστόσο δεν είναι ένα επαναστατικό προλεταριακό, το πρόγραμμα του έχει τη σφραγίδα του μικροαστικού ριζοσπαστισμού («λαϊκή δημοκρατία», λαϊκός έλεγχος πάνω στην κυβέρνηση με την εισαγωγή του δημοψηφίσματος, «αφοπλισμός όλων των κρατών και αναγκαστική διαιτησία», εθνική άμυνα, Κοινωνία των εθνών κ.λπ.). Η επαναστατική τάση, δηλαδή η προλεταριακή αριστερή πτέρυγα μέσα στο ΣΕΚΕ παρότι οργανωτικά μειοψηφούσε, κατάφερε να εκλέξει και τους τρεις ηγέτες της. Οι Τζουλάτι, Κομιώτης, Λιγδόπουλος εκλέχθηκαν σε βασικά πόστα. Η πίεση της αστικής τάξης για τον ευνουχισμό των αγωνιστών αυτών ήταν ισχυρή. Όμως η πίεση των μαζών και οι αγώνες σε εθνικό και διεθνές επίπεδο ήταν πιο ισχυρή.

Το ΣΕΚΕ και η 3η Διεθνής

Η επαναστατική τάση του ΣΕΚΕ θα βάλει σαν στόχο να προσχωρήσει στην 3η Διεθνή. Στο Α΄ Συμβούλιο (18-24 Μάη 1919) του ΣΕΚΕ θα παρθεί η απόφαση προσχώρησης στη Γ΄ Διεθνή, όμως η προσχώρηση θα αναβληθεί. Στο Β΄ Εθνικό Συμβούλιο όμως αποφασίστηκε η αποστολή του Δ. Λιγδόπουλου στην Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (ΒΚΟ) στη Σόφια και στην συνέχεια στη Μόσχα στο 2ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ), όπου το ΣΕΚΕ αποφασίστηκε να γίνει μέλος της 3ης Διεθνούς. Κατά την επιστροφή στην Ελλάδα ο Λιγδόπουλος θα δολοφονηθεί, σύμφωνα με την

επίσημη εκδοχή από Τουρκολαζούς ληστοπειρατές στη Μαύρη Θάλασσα.

Ωστόσο, η εσωτερική ζωή του ΣΕΚΕ είναι έντονη, διαμορφώνονται ελεύθερα οι ιδεολογικές και πολιτικές τάσεις. Στο 2ο Συνέδριο του ΣΕΚΕ που έγινε τον Απρίλιο του 1920 και ύστερα από δύο χρόνια πάλης μεταξύ δευτεροδιεθνιστών και τριτοδιεθνιστών αποφασίστηκε η προσχώρηση στην ΚΔ. Αντί να μετονομαστεί όμως από Σοσιαλιστικό σε Κομμουνιστικό όπως ζητούσε η ΚΔ ονομάστηκε σε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (Κομμουνιστικό) ΣΕΚΕ(Κ). Το 2ο συνέδριο ψήφισε τις αρχές της ΚΔ, την δικτατορία του προλεταριάτου και τον προλεταριακό διεθνισμό.

Η ομάδα των Παλαιών Πολεμιστών του ΣΕΚΕ

Στις 2 Μάη 1919 άρχισε η απόβαση του Ελληνικού στρατού στην Σμύρνη. Από την αρχή το ΣΕΚΕ την χαρακτήρισε ως «τυχοδιωκτική ιμπεριαλιστική πολεμική περιπέτεια». Στο μικρασιατικό μέτωπο θα δραστηριοποιηθούν Έλληνες κομμουνιστές μέλη του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τον Παντελή Πουλιόπουλο, τον Γιώργο Νικολή κ.ά., που θα δημιουργήσουν αντιπολεμικούς πυρήνες. Το Κεντρικό Συμβούλιο των Κομμουνιστών Φαντάρων του Μετώπου θα κυκλοφορήσει προκηρύξεις στους στρατιώτες συνήθως γραμμένες από τον Παντελή Πουλιόπουλο. Αυτές οι προκηρύξεις θα είναι κατά της εκστρατείας και του πολέμου και όπως χαρακτηριστικά γράφουν, γίνεται «για τα συμφέροντα των Αγγλογάλλων τραπεζιτών και καπιταλιστών σκοτώνονται τα παιδιά των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας» και τον οποίο οι Έλληνες και Τούρκοι φαντάροι πρέπει να μετατρέψουν σε ταξικό εμφύλιο. Ο Παντελής Πουλιόπουλος τον Ιούνιο του 1922 θα συλληφθεί και θα παραπεμφθεί σε στρατοδικείο με την κατηγορία της εσχάτης προδο-

σίας, αλλά με την κατάρρευση του μετώπου θα δραπετεύσει από τις στρατιωτικές φυλακές Σμύρνης και θα επιστρέψει στην Ελλάδα.

Το Φλεβάρη του 1921 το μικρασιατικό ρεφορμιστικό επιτελείο του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τους Γ. Γεωργιάδη, Α. Σιδέρη, Ν. Δημητράτο διακηρύττει την ανάγκη «της μακράς νομίμου υπάρξεως», υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις της Διεθνούς έχουν «απλώς ιστορικό χαρακτήρα» για το ελληνικό κόμμα και ότι το ΣΕΚΕ πρέπει να περιοριστεί σε «καθήκοντα οργανώσεως και προπαγάνδας». Όλη αυτή η δεξιά ομορτιστική πολιτική, που εκφράζει την επίδραση της αστικής ιδεολογίας μέσα στο ΣΕΚΕ, προκαλεί την αγανάκτηση της εργατικής βάσης του κόμματος που δέχεται την επίδραση της αντικειμενικά (προ)επαναστατικής κατάστασης.

Με την τραγική κατάληξη όμως της μικρασιατικής εκστρατείας επιστρέφουν από το μέτωπο και εντάσσονται στο κόμμα, στα τέλη του 1922, πολλοί κομμουνιστές στρατιώτες. Αυτοί θα αποτελέσουν τη δυναμική επαναστατική πτέρυγα του κόμματος με ηγέτη τον Π. Πουλιόπουλο, της μεγαλύτερης φυσιογνωμίας που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα αλλά και μια από τις μεγαλύτερες παγκόσμια. Η επαναστατική

πτέρυγα θα επιδιώξει κυρίως 1) την επαναφορά του κόμματος σε επαναστατική τροχιά, εγκαταλείποντας τη θέση της «μακράς νομίμου υπάρξεως», 2) την μπολσεβικοποίηση του κόμματος και 3) τη διαγραφή από αυτό των ομορτιστών της ιδρυτικής γενιάς του ΣΕΚΕ που αντιδρούν σ' αυτή. Το Νοέμβριο (2-13) του 1922 στην Αθήνα, στα γραφεία του συνδικάτου «Πρόοδος» συνήλθε το 1ο Έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ(Κ).

Η «παλαιοπολεμιστική» ομάδα αναπτύσσει τη δραστηριότητά της παράλληλα με την όξυνση της επαναστατικής κρίσης στα 1922-23 και την άνοδο του συνδικαλιστικού κινήματος (τρίτη γενική πανελλαδική απεργία τον Αύγουστο του 1923 και αιματοκύλισμα των εργατών στο Πασαλιμάνι από τους «δημοκράτες» Πλαστήρα και Παπανδρέου). Μ' επικεφαλής ηγετικές φυσιογνωμίες (Π. Πουλιόπουλο, Γ. Νικολή κ.ά.) το κόμμα συνεχίζει την μαζική δράση στους Παλαιούς Πολεμιστές και στις 5-9 Μάη 1924 οργανώνει το Πανελλήνιο Συνέδριο Παλιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, ιδρύοντας την Ομοσπονδία ΠΠΘΣ, με εβδομαδιαίο όργανο τον «Παλιό Πολεμιστή» Τότε κυκλοφόρησε την περίφημη μπροσούρα «Πόλεμος κατά του Πολέμου» -επίκαιρη ακόμη και σήμερα- γραμμένη από τον Φ. Ορφανό (ψευδώνυμο του Π. Πουλιόπουλου).

Στα 1924 στο Γ' Έκτακτο Συνέδριο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ) και ο Παντελής Πουλιόπουλος εξελέγη Γενικός Γραμματέας του, πρώτος στην ιστορία του. Με την απομάκρυνση της σοσιαλιστικής δεξιάς από την ηγεσία και από τις γραμμές του κόμματος, το ΚΚΕ γίνεται το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι και μαρξιστικό. Η προσπάθεια για να γίνει το ΚΚΕ κόμμα μαρξιστικό συνεχίζεται από τον κεντρικό πυρήνα της παλαιοπολεμιστικής ομάδας (Πουλιόπουλος, Νικολής, Μοναστηριώτης), τον Σ. Μάξιμο κ.ά., που αποτελεί τη μαρξιστική και αριστερή προλεταριακή τάση του ΚΚΕ που βρίσκει σημαντική απήχηση στις σφυρηλατημένες προλεταριακές οργανώσεις του κόμματος (Πειραιά, καπνεργάτες κ.λπ.). Στις αρχές του 1925 ο Παντελής Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται μαζί με άλλα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής για το Μακεδονικό, θέμα επίκαιρο και στις μέρες μας. Στη μνημειώδη απολογία του στο στρατοδικείο της παγκραλικής δικτατορίας (Φλεβάρης 1926) υπεράσπισε τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού σε μια κρίσιμη στιγμή του ΚΚΕ που προκάλεσαν οι διώξεις της ηγεσίας του για το Μακεδονικό.

Όμως πολλά και μεγάλα εμπόδια δεν επιτρέπουν να επικρατήσει η τάση της

μαρξιστικής ανάπλασης του ΚΚΕ. Τα σημαντικότερα από αυτά είναι: Η μεγάλη συρροή μικροαστικών και λούμπεν προλεταριακών στοιχείων στις γραμμές του ΚΚΕ, η χαμηλή θεωρητική-πολιτική στάθμη των στελεχών και μελών του και η απίστευτη σύγχυση που επικρατεί, η μερική και προσωρινή σταθεροποίηση του καπιταλισμού, οι πρώτες σοβαρές διώξεις από την παγκραλική δικτατορία και -το σημαντικότερο- η περιπλοκή της μακρόχρονης εσωτερικής κρίσης του ΚΚΕ με τις εκδηλώσεις του γραφειοκρατικού εκφυλισμού του πρώτου εργατικού κράτους στη μεταλενινιστική (σταλινική) περίοδο και του ιδεολογικού εκφυλισμού της 3ης Διεθνούς. Αυτός ο εκφυλισμός στάθηκε ο αποφασιστικός αντικειμενικός συντελεστής που όχι μόνο δεν επέτρεψε στο ΚΚΕ να γίνει μαρξιστικό αλλά και το έβαλε στο δρόμο του γραφειοκρατικού του εκφυλισμού, που κατέληξε στη θεωρητική άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης και στο πραχτικό σαμποτάρισμα της. Παρόλα αυτά η μαρξιστική τάση δεν θα αφήσει την μάχη. Το 1927 στο Γ' τακτικό συνέδριο του Κόμματος ο Παντελής Πουλιόπουλος υποστήριξε ότι πρέπει να γίνουν γνωστά τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1927 διαγράφεται από το ΚΚΕ. Το 1934 ιδρύει την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Πολλά είναι τα θαυμάσια ιδεολογικά και πολιτικά έργα, μελέτες

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Αγωνίστηκε για:

-Τις Ιδέες του Επαναστατικού Μαρξισμού

-Τα Συμφέροντα των Εργαζομένων

Συνεδριακό Κέντρο
Θήβας

Κυριακή 25 Φλεβάρη 2018, 11.00 π.μ.

Ανοικτή Επιτροπή Μνήμης
Εργατικά Κέντρα Θήβας & Λειβαδιάς
Κοινωνικοί Φορείς
Πολιτικές Οργανώσεις

και άρθρα του (με κορυφαίο το βιβλίο σταθμός «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επαναστάτη στην Ελλάδα;»). Οι δικτυικές αρχές που πάντοτε τον κυνηγούσαν, τον συνέλαβαν και τον φυλάκισαν στις φυλάκες Αβέρωφ και έπειτα στην Ακροναυπλία. Το 1942 έφτασε στο στρατόπεδο της Λάρισας. Στις 6 Ιουνίου του 1943 ο Π. Πουλιόπουλος, μαζί με άλλους 105 φυλακισμένους από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Λάρισας, εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο χωριό Νεζερό σε αντίποινα για την ανατίναξη της σήραγγας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ.

Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΚΚΕ

Η πρώτη σταλινική ομάδα του ΚΚΕ εκπροσωπούμενη από τους Χαϊτά, Ευτυχιάδη και Ζαχαριάδη, ύστερα από μια δραματική πάλη με τη μαρξιστική αριστερά -που υιοθετεί αυτή την περίοδο τις απόψεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι στο Ρώσικο Κ.Κ.- κατορθώνει να κυριαρχήσει στο κόμμα και να διαγράψει την προλεταριακή μαρξιστική τάση, χρησιμοποιώντας όλες τις μεθόδους και τα μέσα του γραφειοκρατικού σταλινικού μηχανισμού (συκοφαντίες, παραποιήσεις, στραγγάλισμα της εσωκομματικής δημοκρατίας κ.λπ.).

Σ' αυτήν την περίοδο βρίσκονται τα πρώτα σπέρματα του σταλινικού ιδεολογικού εκφυλισμού του ΚΚΕ. Στις 26 Αυγούστου του 1926, σε κύριο άρθρο του, στο Ριζοσπάστη ο Ν. Ζαχαριάδης διακηρύττει ότι «το Κομμουνιστικό Κόμμα είναι υπέρ της αριστερής μπουρζουάδικης δημοκρατίας».

Στην κομματική διάσκεψη του Σεπτεμβρη

1926 η αντιπολίτευση (Πουλιόπουλος, Γιατσόπουλος) καταπολέμησε αποφασιστικά το δεξιό οπορτουνιστικό σύνθημα «αριστερή μπουρζουάδικη δημοκρατία» των Ευτυχιάδη-Ζαχαριάδη και το συγχυσμένο σύνθημα «πραγματική δημοκρατία» του Χαϊτά και υπεράσπισε το ξεκάθαρο σύνθημα της «προλεταριακής δημοκρατίας». Γενικά η πολιτική αυτής της πρώτης σταλινικής ομάδας χαρακτηρίζεται από πηδήματα από τον υπερδεξιό οπορτουνισμό («αριστερή δημοκρατία») στον υπεραριστερό εξτρεμισμό (συνδικαλιστική διάσπαση). Ενώ η πολιτική της δεύτερης σταλινικής ομάδας Θεού-Σιάντου-Πηλιώτη-Αλέξη στην περίοδο 1929-1931, προσαρμόζεται ολότελα στην τυχοδιωκτική πολιτική της σταλινικής Κομιντέρν, της «τρίτης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού» με συνθήματα δράσης τις «μαχητικές διαδηλώσεις», τις «γενικές πολιτικές απεργίες», τις «επαναστατικές καθόδους των χωρικών στις πόλεις», κ.λπ. Το Νοέμβρη του

1931 η Ε.Ε. της Διεθνούς καθαιρεί τη διοίκηση Θεού-Σιάντου κ.λπ. και διορίζει την ομάδα Ζαχαριάδη. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για τη μακρόχρονη και μονολιθική βασιλεία του «μεγάλου αρχηγού».

Αναμφισβήτητα, το ντοκουμέντο που στάθηκε το κορυφαίο σημείο για να πλεχθεί ο σταλινικός μύθος του «μεγάλου αρχηγού» είναι οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. (1934). Στην πραγματικότητα, οι αποφάσεις αυτές -που είναι άλλωστε διαποτισμένες από το πνεύμα της δεξιάς σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής που ακολούθησε στην περίοδο 1934-1956 (και μετά τη απομάκρυνση του Ζαχαριάδη), πολιτική συνεργασίας τάξεων, του σταδίου της αστικοδημοκρατικής επανάστασης, σοσιαλπατριωτισμού κ.λπ.-, οδήγησαν στις φοβερότερες ήττες που γνώρισε το ελληνικό εργατικό κίνημα μέσα στις ευνοϊκότερες εθνικά και διεθνώς για την προλεταριακή επανάσταση αντικειμενικές συνθήκες (κρίση Μεσοπολέμου, αποσταθεροποίηση της αστικής εξουσίας και άνοδος των ταξικών αγώνων τη δεκαετία του '30, Κατοχή).

ΚΚΕ: Μακριά από την αλήθεια και την πραγματικότητα

Το ΚΚΕ εντελώς αυθαίρετα ταυτίζει την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυσή του με αυτή του ΣΕΚΕ. Εξακολουθεί να υπερασπίζεται την σταλινική πορεία -παρά κάποιες σημαντικές αναθεωρήσεις που έχει κάνει- και να παραχαράσσει την ιστορική αλήθεια. Επιβεβαίωση είναι τα παρακάτω παραδείγματα από την Διακήρυξη του:

1) Γράφει για την ίδρυση του ΣΕΚΕ, την μετονομασία του σε ΚΚΕ και την σύνδεσή του με την 3η Διεθνή, αλλά δεν αναφέρει ποιοι πάλεψαν, για ποιούς λόγους και το κάνει εσκεμμένα για να αποκρύψει τον πρωταγωνιστικό ρόλο των τροτσκιστών Π. Πουλιόπουλου, Γ. Νικολή κ.ά.

2) Αναφέρει τα λάθη της 6ης Ολομέλειας 1934 αποκρύβοντας ότι ο Π. Πουλιόπουλος είχε περιγράψει τις συνέπειες αυτής της καταστροφικής αλλαγής. Η ιστορία βέβαια δεν μπορεί να παραχαραχθεί, καθώς έχει μείνει με το μεγαλειώδες έργο του «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επανάστατη στην Ελλάδα;» σε απάντηση της 6ης Ολομέλειας. Εκεί υποστήριξε το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης και προέβλεψε ότι το Κ.Κ.Ε. εγκατέλειπε μια για πάντα την επανάσταση. Οι τροτσκιστές θα υποστηρίξουν τις θέσεις αυτές για δεκαετίες, ενώ το ΚΚΕ θα τις «ανακαλύψει» σήμερα.

3) Συνεχίζει να εκθειάζει τον Ν. Ζαχαριάδη, τον εμπνευστή των καταστροφικών πολιτικών που οδήγησαν στο μέτωπο με τους Βενιζελικούς (σύμφωνα Σκλάβαινα-Σοφούλη) και στην προδοσία της εξέγερσης του Μάη '36 στη Θεσσαλονίκη, στις συμφωνίες Λιβάνου, Καζέρτας και Βάρκιζας στην ελληνική επανάσταση 1943-1949 κ.λπ.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα γνωρίζει τον ρόλο των σταλινικών και τις φοβερές ήττες που το έχουν οδηγήσει. Η καταστροφική πολιτική τους συνεχίζεται και στην νεότερη ιστορία: μεταπολεμικά, πάσχισαν να κάνουν το κίνημα ουρά της δήθεν «εθνικής» αστικής τάξης και να το οδηγήσουν σε αδιέξοδο (όπως π.χ. στα Ιουλιανά του 1965), με την πολιτική της «εθνικής δημοκρατικής αλλαγής» – κατήγγειλαν το Πολυτεχνείο σαν έργο προβοκατόρων – στη Μεταπολίτευση, συμμετείχαν στις αστικές κυβερνήσεις Τζανετάκη

και Ζολώτα, προβοκάρισαν και συκοφάντησαν τα κινήματα, (Δεκέμβρης '08 κίνημα αγανακτισμένων, κ.λπ.), τάχθηκαν ουσιαστικά ενάντια στο ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015, σε κάθε κρίσιμη σύγκρουση και στιγμή στάθηκαν στήριγμα της αστικής νομιμότητας και «κανονικότητας».

